

mij te ontvangen en zij wilde het niet en zij is er ziek van geworden, misschien ook gestorven, maar dan ligt haar dood op mijn geweten, dan zal ik 't mij altijd verwijten dat ik haar getrouwd heb, alleen om mij te dienen tot model!"

Het koudzweet parelde op zijn voorhoofd; toen hij in het kleine station uitstapte, herdacht hij zijn eerste ontmoeting met haar op deze plek! Zij was toen arm, in treurige omstandigheden maar toch hoeveel beter had zij 't destijds dan thans; een soort van bevrediging trad in zijn hart toen hij dacht aan Jansje; tegenover het gebrekkige kind ten minste had hij zich niets te verwijten; zij was gestorven hem bedankende voor de laatste heldere dagen, die zij doorleefd had, maar Rose Marie!

Oom had gelijk, de kunst moet achterstaan bij het leven, met kunst maakt men het leven niet; het schoonste kunstwerk dat een mensch maken moet is zijn eigen leven, doch daarvoor dient men plichten te vervullen, verantwoordelijkheid te dragen, en hoe had hij zijn leven tot nu opgevat? Als een spel, als een komedie! O kon het nog maar anders worden! En hij smachtte naar het meisje met haar onschuldige oogen, waaruit alle aandoeningen van haar ziel spraken, en die hem zoo smeekend en droevig konden aanzien.

Neen, nooit zou hij haar gevoel meer geweld aandoen, nooit zou hij haar kunstmatig opwinden tot sensaties, welke hij voor zijn werk noodig had. Neen, zij zou nooit meer voor hem poseeren! nooit meer! Vreemden mochten het gezicht van zijn vrouw nooit meer koopen! Hij zou critici het recht niet meer geven haar trekken te bespreken, haar vormen te bevitten, haar gevoelens te ontheiligen. Dat hij het niet eerder inzag, eerst nu, nu zij misschien voor hem verloren was, nu dat fraaie lichaam misschien reeds misvormd was door den dood, die oogen gesloten voor altijd, begreep hij eerst haar edele schaamte, haar teedere reinheid in vollen omvang.

Hij zat alleen in den wagen; honderdmaal was hij op het punt den conducteur een vraag te doen over de logée van den dokter; als zij gestorven was zou de man het zeker weten; hij durfde het niet, een onverklaarbare angst weerhield hem, als hij 't eens hooren moest hier . . .

Eindelijk hield de tram stil voor de halte van Duinwijk en toevallig evenals de eerste keer toen hij hier aankwam stapte de dokter weer in, maar Frank schrikte toen hij het veranderde gelaat van zijn oom zag.

„Wat jij hier? 't Wordt ook tijd dunkt me?" zeide de dokter met gefronste wenkbrauwen.

„Oom," riep hij, „oom, leeft zij?"

„Boezemt je dat nog belang in? Je hadt dan waarlijk eer kunnen komen."

„Ik heb uw brieven pas straks gelezen."

„Waarom ben je dan vertrokken vóór je mijn antwoord hadt? Ik heb je denzelfden dag nog geschreven."

Frank boog diep het hoofd.

„Om Rosa Marina."

De dokter maakte een gebaar van afkeer en ergernis.